

a fehér papíron. A lelkirajzot rendszeren általánosító, olcsó közhelyek pótolják, amelyek csak igen tapasztalatlan lelkekből tudnak erősebb hatást kiváltani. Így van ez ebben a regényben is, amelyet talán jobb lett volna akkoriban olvasni, amikor «A vörös Pimpernel» került a kezünkbe. Az ólomlábon eljárat idő a könyvet szerető olvasókat irodalmi igényekre szoktatta, de ilyenekkel Sir Percy hatásos kalandjai — sajnos — nem hivalkodnak.

A kifogástalan fordítás Pogány Kázmér munkája. *m—i.*

Kupcsay Felicián: Gyilkosság a Magány-utcában és egyéb gyilkosságok. (Franklin-Társulat kiadása.) Idestova húsz éve lehet, hogy Kupcsay Felicián «Zarathustra mumiája» című kis regénye a Magyar Könyvtár akkoriban igen keresett füzetében megjelent. Most, annyi idő múltán, hat elbeszélését adta ki.

A hosszú hallgatás, amelynek alkalmasint a háború is oka volt, mintha nem a legelőnyösebben befolyásolta volna az író fejlődését. A «Zarathustra mumiája» nagy várakozást ébresztett a szerző iránt, aki problémákat kereső, elmélyedő, boncolgató írókat mutatott, s ha meg is volt benne az akkori idők pesszimiztikus szemlélődésére való hajlandóság, még tele volt színnel, erővel és hittel.

Ezek a novellák fanyarabb, kiábrándultabb lélekre vallanak. A pesszimizmus összeölelkezik ugyan bennünk a humanizmussal, a békétlenség a magamegadással, de ez az ölelkezés oly hideg és szenttelen, hogy nem tud az író pártjára hódítani bennünket. Boncolgató részletessége, amellyel az emberi gyöngeségeket és beidegzettségeket tárja fel, nem az az ötvösmunka, amelyben gyönyörködni lehetne. Színei megfakultak, meg-elevenítő ereje elfojtott, egész írásművészete varázstalan. Abból az

örömből, amellyel a könyvnek neki-kezdünk, mire a végére értünk: fáradtság lett. *m—gy.*

Sántha György: Toronyőr. (Versek. Kecskemét.) A szép kiállítású, vaskos kötet százötvennél is több versben mutatja be Sántha György kevéssé közismert költészetét. Ritkán jelentkezik poéta ilyen hatalmas és érdeemes anyaggal. Anyagot mondok, mert ha ezek a versek a magakeresés lázán túljutott költő versei is, valamivel ökonómikusabb rostálást kívántak volna. Az az arckép, amelyet így nyerünk a költőről, nem egészen hibátlan. Itt-ott laza kompozíciók, fáradtan elejtett versek, olcsó rímek zavarják az összhatást. Pedig Sántha György izmos tehetség. Böven van mondanivalója, jól versel és a fantázia se hagyja soha cserben. Tájéírásai igen finomak és találóak, jelzői pedig olykor szembeszökően frissek. De megérezni akárhány versén azt is, hogy a ritmus, vagy a rím, mennyire serkentően hatott gondolatmenetére.

Egészben véve igen érdemes, tehetséges költőt ismertünk meg Sántha Györgyben, akinek erővel teljes, szép, magyar verseivel bizonyára még gyakran fogunk találkozni. *M.*

György Oszkár: A végtelen faszor. Versek. György Oszkár nevét eddig is inkább fordítások alatt látta az olvasó, mint önálló versei alatt. Fordításai — különösen a hiányos Baude-laire-kötet — nagy küszködésre valának a formával s az átértékelő ki-fejezésekkel.

Ennek a kötetének is majd egyharmadát fordítások teszik ki. A XX. század francia költőiből válogatta nem mindig reprezentatív jellegű anyagát, és bizony kevés versben nyújt mara-déktalan élvezetet. Régnier finom verseinek, az Epilógusnak, idézem itt egyik versszakát: